

„הרופאים יודעים רק מה שהם למדו, אמרה לי אמא

לפני מותה - וכך הצילה את חיי ואת בני!”

מרוב אושר הייתי יכולה לחבק את העולם כולו, צהלה דליה לביא כאשר קיבלה את פני שליח העולם הזה בביתה שבמיאמי-ביץ' בפלורידה. "יש לי ההרגשה שלא רק אלכסנדר נולד ב־16 בדצמבר, אלא גם אני. אם שנינו חיים היום, הרי זה רק תודות לעצה שנתנה לי אמא רות, שנפטרה ביוני שנה שעברה. היא טענה שוב ושוב: הרופאים יודעים רק מה שהם למדו."

הניתוח הקיסרי נקבע עבור דליה ל־26 בדצמבר. לידה טיבעית היתה מסוכנת מדי עבורה, וגם בנה הבכור, ראובן, נולד בני־תוח קיסרי. ב־18 בדצמבר, שמונה ימים קודם המועד שנקבע מראש, מיהרה דליה אל בית-החולים הרסיני במיאמי, כדי ל־בקש מרופאה, ד"ר מק קריידי, כי יבצע את הניתוח כבר למחרת היום. היא פשוט רצתה לבלות את חגיהמולד בחוגימשפחה, בבית, אחרי החודשים הנרגשים של ההריון, שבהם חשה ברע כמעט כל הזמן וכמעט שהפילה פעמיים.

הרופא התנגד. "רק אחרי זיכוחים ממושכים הצלחתי לשכנע אותה," אמרת דליה, "אך תודות לעקשנותי ניצלו חייו של אלכסנדר וחיי, כפי שנסתבר לי תוך 36 שעות בלבד."

הכפיר האחרון

למרות זאת, ביקרנו באוקטובר 1973 אצל אחד הגינקולוגים המפורסמים ביותר ב־לונדון. "אולם גם הרופא הזה לא הגיע למסקנה שונה. אחר־כך, כשטסנו לישראל, באפריל 1974, לקחה אותי אמא של דליה שהיתה

כפלא, כי רופאים מפורסמים שבהם נועצה לפני נישואיה לבעלה האמריקני פיטר ריטמאסטר, ביוני 1973, קבעו שחלומה ללדת שוב יישאר בגדר חלום בלבד. "את זאת אמרה לי גם דליה לפני נישואינו ש־התקיימו בישראל," הגיש פיטר, "אבל

"למחרת בבוקר, ב־8.30, כאשר הובילו אותי לחדר-הניתוח ועשו לי הרדמה מקור מית, נראה היה כאילו הכל מתנהל באופן תקין. אבל שעה קלה לפני שד"ר קריידי הוציא את התינוק, ראיתי את מבטה הרמבה של האחות המרדימה, וידעתי ש־משהו לא כשורה.

"ברגע הראשון פחדתי גורא לחיי ה־תינוק, אך כעבור כמה שניות ראיתי אור ושמעתי את צעקתו הראשונה. הייתי שמחה ומאושרת, כמו כל האימהות ברגע כזה. אבל התפלאתי שהמשיכו לטפל בי בחדר-הניתוח, במשך ארבע שעות נוספות, כי גם ניתוח־קיסרי מסובך אורך כ־דריכלל כחצי שעה."

מישאלה

לפני המוות

מפי בעלה, פיטר, נודע לדליה מה קרה למעשה בבוקר בבית-החולים. עוד כאותו יום אחרי-הצהריים.

"השילייה היתה דקה מדי. אם היו דוחים את הניתוח אפילו ב־24 שעות, היתה ה־שילייה מתפוצצת. התינוק היה נזנק מחר סריחמצן, ואני הייתי מתה משתף־דם," נזכרה דליה כשדמעות זולגות מעיניה.

"ד"ר מק קריידי ביצע מייד ניתוח נוסף, כך שכעת לא אוכל ללדת עוד, מפני ש־הסיכון גדול מדי. אגב, הערתו הראשונה היתה: "לאימהות יש אינסטינקט שעל ה־רופא להתחשב בו תמיד. גם כשזה נוגד את הידע שלו."

עצם העובדה שדליה ילדה בשנית, גובל

„ראובן שמח שיהיה לו חבר למישחק"

„הרופאים אמרו: לא!"